

1

Alice Della Rocca mrzila je školu skijanja. Mrzila je buđenje u sedam i pol ujutro čak i za vrijeme božićnih praznika i oca koji bi piljio u nju za vrijeme doručka i nervozno njihao nogu pod stolom, kao da želi reći hajde, požuri se. Mrzila je vunene štrample koju su je bockale po bedrima, palčane rukavice zbog kojih nije mogla micati prstima, kacigu koja joj je gnječila obraze i željezom pritiskala čeljust, pa onda te pancericice, uvijek preuske, zbog kojih je hodala poput gorile.

“Dobro, hoćeš li ti popiti to mlijeko ili nećeš?” ponovno ju je požurio otac.

Alice je progutala tri prsta kipućeg mlijeka koje joj je spržilo najprije jezik, potom jednjak te želudac.

“Dobro. Danas ćeš pokazati tko si”, rekao joj je.

A tko sam ja? pomisli ona.

Zatim ju je izgurao van, zamotanu poput mumije u zeleno skijaško odijelo, načičkano zastavicama i fluorescentnim natpisima sponzora. U to vrijeme temperatura je bila minus deset, u to vrijeme sunce je bilo tek kolut malo sivlji od magle koja je sve obavijala. Alice je osjetila da joj se mlijeko preokreće u želucu dok je gazila snijeg sa skijama na ramenima, jer svatko mora sam nositi skije, dok ne postaneš toliko dobar da ti ih netko drugi nosi.

“Drži repove prema naprijed, jer ćeš inače ubiti nekoga”, rekao joj je otac.

Na kraju sezone skijaški klub darovao bi ti značku s ugraviranim zvjezdicama. Svake godine po jedna zvjezdica više, od tvoje četvrte godine, otkako si bila dovoljno velika da među noge uguraš tanjurić ski-lifta, sve dok nisi napunila devet i sidro si uspijevala uhvatiti sama. Tri srebrne, a zatim i tri zlatne zvjezdice. Svake godine značka kojom

ti se govorilo da si sve bolja, sve bliža sportskim utrkama kojih se Alice užasavala. O tome je razmišljala već tada, kad je imala tek tri zvjezdice.

Sastanak je bio ispred žičare točno u osam i trideset, kada se i otvarala.

Aliceini su prijatelji već stajali ondje, u krugu, svi jednaki, poput malih vojnika, uniformirani u skijaškim kombinezonima, protrnuli od zime i sna. Zabijali su štapove u snijeg i naslanjali se na njih, smještajući ih pod pazuha. S obješenim rukama nalikovali su na strašila. Nikome nije bilo do razgovora, a najmanje Alice.

Otac ju je dvaput presnažno udario po kacigi, kao da je želi zakucati u snijeg.

“Razbij ih sve. I upamti: težinu naprijed, je li jasno? Te-ži-nu na-pri-jed”, rekao joj je.

Težinu naprijed, odgovorila je jeka u Aliceinoj glavi.

Potom se on udaljio i huknuo u ruke, on, koji će se brzo vratiti u ugodnu toplinu kuće i čitati novine. Dva koraka i magla ga je progutala. Alice je bezvoljno pustila da joj skije padnu na zemlju, a da ju je otac vidio, prilijepio bi joj dvije pljuske, pred svima. Prije negoli je uvukla pancericu u vez na skijama, štapom ih je udarila po donjem dijelu da skine grudice snijega koje su se zalijepile.

Već joj je malo bježalo. Osjetila je pritiskanje mjehura, kao da je netko zabio pribadaču u trbuhu. Neće ni danas uspjeti, u to je bila sigurna.

Svako jutro isto. Nakon doručka bi se zatvorila u kupaonicu i tiskala, tiskala da isprazni svu mokraću. Ostala bi na zahodskoj školjci i stezala trbušne mišiće, sve dok joj se od napinjanja ne bi zavrtjelo u glavi i učinilo joj se da će joj oči ispasti iz duplja, kao kad iz grožđa istisneš košticu. Do kraja bi otvorila slavinu kako njezin otac ne bi čuo buku. Napinjala bi se i stiskala šake, da istisne i posljednju kap.

Ostajala bi tako i sjedila sve dok otac ne bi snažno pokucao na vrata kupaonice i viknuo: “Dakle, gospođice, jesmo li gotovi ili ćemo i danas kasniti?” Ionako nije imalo smisla. Kad bi stigla do kraja prve žičare, pritisnulo bi je tako snažno da bi morala otkopčati skije, šćućuriti se u svježem snijegu malo sa strane i praviti se da veže pancericu, dok je piškila. Nagomilati malo snijega po stisnutim nogama i pomokriti se po njima. U skijaško odijelo, u vunene štrample, dok su je svi prijatelji gledali, a Eric, učitelj, rekao bi: “Kao i obično, čekamo Alice.”

Svaki bi put pomislila: Kakvo olakšanje! Uz blagu toplinu koja bi joj se razmiljela po promrzlim nogama.

Bilo bi to olakšanje. Kad barem ne bi svi ondje stajali i gledali me, pomislila je Alice.

Primijetit će prije ili poslije.

Prije ili poslije ostavit ću žutu mrlju na snijegu. Svi će me zafrkavati, pomislila je.

Jedan od roditelja približio se Ericu i upitao ga nije li tog dana pregusta magla da se popnu do planirane visine. Alice je puna nade načulila uši, ali Eric je pokazao svoj savršeni osmijeh.

“Magla je samo ovdje”, rekao je. “Na vrhu ima sunca od kojeg puca kamenje. Samo hrabro, hajde, svi gore.”

U žičari je Alice bila u paru s Giuliom, kćeri jednog od očevih kolega. Za vrijeme vožnje nisu razgovarale. Nisu osjećale jedna prema drugoj ni simpatiju ni antipatiju. Nisu imale ništa zajedničko, osim činjenice da nisu željele biti na tom mjestu, u tom trenutku.

Buku je proizvodio vjetar koji je čistio vrh planine Fraiteve u ritmu metalnog prolaska čeličnog užeta o koji su Alice i Giulia bile obješene, brada zabijenih u ovratnik jakne kako bi se zagrijale dahom.

To je samo hladnoća, neće ti uistinu pobjeći, ponavljala si je Alice.

Ali što se više približavala vrhu, to joj je više velika igla koju je imala u trbuhu probijala meso. Štoviše, bilo je tu još nečega. Možda će joj ovaj put ozbiljno nešto pobjeći.

Neće, to je samo hladnoća, ne može ti još pobjeći. Daj, pa tek si je obavila.

Val kiseline od užezena mlijeka popeo joj se u jednom štrcaju sve do grla. Alice ga je progutala natrag s gađenjem. Bježalo joj je, bježalo joj je za pludjeti.

Još su dva stupa do kraja žičare. Pomislila je da neće tako dugo moći zadržati. Giuliana je podignula sigurnosnu preču i obje su stražnjice pomaknule malo naprijed da mogu sići. Kad su skije dotaknule zemlju, Alice se odgurnula rukom kako bi se odvojila od sjedala.

Možeš misliti kako je sunce sjalo da puca kamenje. Vidjelo se tek dva metra ispred. Sve bijelo, samo bijelo, iznad, ispod, sa strane. Izgledalo je kao da si omotan u plahetu. Bila je to čista suprotnost mraku, ali je

u Alice izazivalo jednaki strah. Odsklizala je do ruba staze kako bi pronašla brdašce svježeg snijega gdje bi se mogla olakšati. Njezina je utroba na mahove proizvodila zvukove perilice za suđe. Okrenula se unatrag. Nije vidjela više Giulianu, a ni Giuliana nije mogla vidjeti nju. Popela se ponovno na brežuljak visok nekoliko metara i postavila skije u obliku riblje kosti, na što ju je prisiljavao otac kad si je utuvio u glavu da će je naučiti skijati. Gore-dolje, po stazi za malene, trideset, četrdeset puta na dan. Gore po ljestvicama, dolje kao ralica, jer je kupovanje skijaške karte za samo jednu stazu bilo rasipanje novca, a da se i ne govori o tome koliko se na taj način jačaju noge.

Alice je otkopčala skije i napravila još nekoliko koraka. Propala je u pancericama do pola lista.

Napokon je sjela. Prestala je zadržavati dah i opustila mišiće. Ugodan električni udar pronio se njezinim cijelim tijelom, a onda se ugnijezdila na vrškovima stopala.

Bit će da je mlijeko, sigurno je bilo mlijeko. Bit će da joj je stražnjica bila napola smrznuta: sjedila je u snijegu, na visini od dvije tisuće metara. Nikad joj se to nije dogodilo, barem otkako se mogla sjetiti. Nikad, nijedanput.

Uneredila se. U gaće. Nije bila riječ samo o mokraći. Alice se usrala u gaće, točno u devet sati jednog siječanjskog jutra. Napravila je to u gaće i čak nije ni primijetila. Barem dok nije čula Ericov glas koji ju je dozivao, iz neke neodređene točke unutar zida magle.

U skoku je ustala i u tom je trenutku osjetila nešto teško u hlačama. Nagonski je dotaknula stražnjicu, ali zbog rukavice nije ništa osjetila. Ionako nije bilo potrebno, već je bila shvatila što se dogodilo.

“Što ću sad?” pitala se.

Eric ju je ponovno zazvao. Alice nije odgovorila. Dok god stoji ondje iznad, magla će je skrivati. Mogla je spustiti hlače skijaškog odijela i potpuno se očistiti snijegom. Ili se spustiti do Erica i šapnuti mu na uho što joj se dogodilo. Mogla mu je reći da se mora vratiti u mjesto, da je boli koljeno. Ili ga prevariti i skijati tako, pazeći da uvijek bude na kraju reda.

Umjesto toga, jednostavno je ostala ondje i pazila da ne pokrene ni jedan mišić, dok ju je magla štitila.

Eric ju je zazvao treći put. Glasnije.

“Mora da je već otišla na ski-lift, ta zbunjola”, odgovorio je neki dječak umjesto njega.

Do Alice je dopirao žamor glasova. Netko je rekao idemo, a netko drugi je rekao da mu je hladno kad stoji. Mogli su biti tu ispod, na udaljenosti od nekoliko metara ili čak i kod kraja žičare. Zvukovi varaju, odbijaju se od planina, propadaju kroz snijeg.

“Kvragu i ona... Hajdemo vidjeti”, rekao je Eric.

Alice je polagano brojila do deset i susprezala nagon za povraćanjem izazvan nelagodnom koju je osjećala dok joj se nešto mekano cijedilo niz bedra. Kad je nabrojila do deset, počela je ispočetka i još jedanput brojila do dvadeset. Više se nije čuo nikakav zvuk.

Uzela je skije i nosila ih u rukama do kraja staze. Trebalo joj je neko vrijeme da shvati kako ih treba postaviti da bi stajala okomito u odnosu na zamišljenu crtu najvećeg nagiba. Toliko je magle da ne možeš razaznati ni prema kojoj si strani svijeta okrenut.

Zakopčala je pancericice i stisnula vezove. Skinula je zaštitne naočale i pljunula u njih jer su se bile zamaglile. Mogla se sama spustiti u dolinu. Nije ju bilo briga što je Eric traži na vrhu planine Fraiteve. U štramlama umrljanima govornima, ona nije željela ostati ni sekunde duže nego što je potrebno. Pomislila je na put koji treba prevaliti. Nije se nikad sama spustila, ali su ovom stazom skijali desetak puta.

Počela je pluziti, tako je bilo pametnije, a i učinilo joj se da je s ispruženim nogama manje uprljana ispod stražnjice. Točno dan ranije Eric joj je rekao: “Ako te još jedanput vidim da tako skrećeš u zavojima, kunem se da ću ti zavezati gležnjeve”.

Nije se sviđala Ericu, u to je bila sigurna. Mislio je da je gnjavatorica. A na koncu konaca, činjenice su mu davale za pravo. Ericu se nije sviđao ni njezin otac, jer bi ga svaki dan, nakon sata, mučio s milijardu pitanja. Onda, kako ide našoj Alice, onda, napredujemo li, onda, imamo li prvakinju, onda, kada će početi ona natjecanja, onda ovo, onda ono. Eric bi se zagledao u točku na ramenu njezina oca i odgovarao potvrdno, niječno ili dugim: “A čujte...”

Alice je vidjela cijelu scenu kao niz pretopljenih kadrova u mutnim naočalama dok se polako spuštala, ne razaznavajući ništa osim vrškova skija. Tek kad bi dospjela u svježiji snijeg, shvatila bi da je vrijeme za zaokret.

Zapjevušila je kako se ne bi osjećala osamljenom. S vremena na vrijeme rukavicom bi prešla ispod nosa da osuši šmrklje.

Prebaci težinu prema brdu, upri štap i kreni. Osloni se na pancerice. A sad težinu naprijed, jesi li razumjela? Te-ži-nu na-pri-jed, savjetovali bi joj, malo Eric, malo njezin otac.

Njezin bi se otac razjario. A ona bi morala smisliti laž. Dobru priču koja čvrsto stoji, bez rupa ili proturječnosti. Ni u snu mu ne bi ispričala što joj se danas zaista dogodilo. Magla, eto, magla je kriva. Slijedila je ostale na dugom spustu, kad joj se skijaška karta otrgnula s jakne. To jest ne, skijaška karta nikome ne odleti. Stvarno trebaš biti idiot da je izgubiš. Pokušajmo sa šalom. Šal joj je odletio i ona se vratila pješice komad puta da ga pokupi, a ostali je nisu čekali. Ona ih je zvala stotinu puta, ali oni ništa, nestali su u magli i tada se ona vratila dolje da ih potraži.

A zašto se nisi zatim ponovno popela? upitat će je otac.

Točno, zašto? Kad se bolje promisli, bilo bi bolje da izgubi skijašku kartu. Nije se više vratila gore jer nije imala kartu, a čovjek na žičari je nije htio pustiti da se popne.

Alice se zadovoljno nasmiješila svojoj priči. Sve se točno slaže. Nije se čak više ni osjećala tako prljavom. Ono tamo dolje je prestalo curiti.

Pomislila je da se vjerojatno zamrznulo.

Najradije bi provela ostatak dana pred televizorom. Otuširala bi se, obukla čistu odjeću i uvukla stopala u svoje čupave papuče. I mogla je tako cijelo vrijeme ostati na toplom, da je samo malo dignula pogled sa skija, onoliko malo koliko je trebalo da vidi narančastu traku na kojoj je pisalo *Staza zatvorena*. A zaista joj je otac uvijek govorio da nauči gledati kuda ide. Da se barem sjetila da se na svježem snijegu težina ne prebacuje naprijed, i da joj je Eric prije koji dan namjestio ove vezove kako treba, i da je njezin otac ustrajao u svojem objašnjavanju da Alice ima dvadeset i osam kilograma i nisu li ti vezovi malo pretvrdo podešeni?

Skok uostalom i nije bio jako visok. Nekoliko metara, tek toliko da osjeti prazninu u želucu i ništa pod nogama. Nakon toga je Alice već bila licem u snijegu i skijama u zraku, lijepo ih je ravno zabila i bolje su prošle od lisnih kostiju. Zapravo nije bilo jako bolno. Nije bilo uopće bolno, istinu govoreći. Samo joj se snijeg uvukao ispod šala i kacige i topio se u dodiru s kožom.

Prvo je pomaknula ruke. Kad je bila manja i kad bi se probudila, a snijeg bi napadao, otac bi je cijelu zamotao i odnio je van. Hodali bi do sredine dvorišta i zatim bi, držeći se za ruke, brojili jedan, dva, tri i bacili se na leđa svom težinom. Otac bi joj rekao da sad radi anđela i Alice bi pomicala ruke gore-dolje, a kad bi ustala i pogledala svoj otisak utisnut u bijeli prekrivač, izgledao je baš poput sjene anđela raširenih krila.

Alice je napravila anđela u snijegu, tek tako, bez povoda, samo da dokaže samoj sebi da je još živa. Uspjela je okrenuti glavu na jednu stranu i ponovno je počela disati, iako joj se činilo da zrak koji udiše ne dopire do mjesta do kojeg bi trebao. Obuzeo ju je čudan osjećaj da ne zna kako su joj okrenute noge. Veoma čudan osjećaj da ih više nema.

Pokušala je ustati, ali nije uspjela.

Da nema te magle, netko bi je možda i vidio iz visine. Zgnječena zelena mrlja na dnu planinskog usjeka, na samo nekoliko koraka od mjesta gdje će u proljeće poteći maleni potok, a s prvim toplim vremenom će se pojaviti šumske jagode i, ako pričekas dovoljno dugo, postat će slatke poput bombona i u jednom je danu moguće njima napuniti cijelu košaru.

Alice je povikala upomoć, ali je njezin tanahni glasić progutala magluština. Ponovno je pokušala ustati, barem se okrenuti, ali ništa od toga.

Otac joj je rekao da onaj tko umre od smrzavanja, trenutak prije negoli otegne papke, osjeti veliku vrućinu i dođe mu da se svuče, tako da gotovo sve koji umru od hladnoće pronađu u gaćama. A ona je, uz to, imala uprljane gaće.

Počela je gubiti osjet čak i u prstima. Skinula je rukavicu, puhнула u nju i zatim je ponovno stavila na stisnutu šaku da se ugrije. Učinila je isto i s drugom rukom. Ponovila je ovu smiješnu kretnju dva ili tri puta.

Udovi te zeznu, uvijek je govorio njezin otac. Prsti na stopalima i šakama, nos, uši. Srce čini sve kako bi zadržalo krv za sebe i pušta da se ostatak zaledi.

Alice je zamislila kako joj prsti plave, a zatim, polagano, i ruke i noge. Pomislila je na srce koje sve jače pumpa i pokušava zadržati svu preostalu toplinu. Toliko će se ukočiti da će joj vuk, ako pokraj nje prođe, otkinuti ruku samo ako jednostavno prijede preko nje. Sigurno me traže.

Tko zna ima li stvarno vukova.

Ne osjećam više prste.

Da bar nisam popila mlijeko.

Težinu naprijed, pomislila je.

Ma ne, vukovi spavaju zimski san.

Eric je sigurno bijesan.

Ne želim se natjecati na tim utrkama.

Ne govori budalaštine, znaš da vukovi ne spavaju zimski san.

Misli su joj postajale sve nesuvislije i vrtjele su se u krug. Sunce je polagano zašlo za planinu Chaberton i pravilo se kao da se ništa ne događa. Sjena planine se protekla iznad Alice, magla je postala crna.